

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Der vælder Lyd

Citation: Drachmann, Holger: "Der vælder Lyd", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 460. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57368/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

O vé mig: hvilket Syn faar jeg at skue!
 Hvad rejser sig bag Træer og bag Klipper?
 Aander, som favnes og som Taget slipper,
 Øjne, som stirrer med en lysræd Lue,
 Hænder, som vrider sig i Feberglød,
 En Mund, der vil velsigne, men forbander,
 Sælsomme Slyngninger, hvis Skriftegn danner
 Min Ungdoms Saga —
 som jeg troede død!

Er jeg da stedse givet i dens Vold!
 Har jeg ej dukket mig i bitter Vaande?
 Har jeg ej troet mig følesløs og kold,
 Fri som de Væsner, der i Luften bygger?
 Blev ikke netop Ensomhed den Fryd,
 Hvori jeg dybt betaget drager Aande
 Uvørt af Minders legemløse Skygger!
 Hvorfor da ængstes? —
 Tys! der vælder Lyd!

Jule-Sne.

Jeg vandrer gennem Skoven
 Ved Juletid!
 Der falder Sne fra oven
 Saa vinterhvid:
 Saa vinterhvid den frosne Dug
 Neddrysser lydøst, Fnug ved Fnug,
 Og smelter paa min Haands den varme Flade,
 Mens Foden træder mellem visne Blade.

Jeg ser paa Haanden de Taarer staa —
 Det er, som en Hulken jeg hørte:
 Nu blir vore Minder, store som smaa,
 Gennem Skoven for Vinden førte.
 Skal alt da hvirvles for Vintren hen,
 Skal Sorg og Adskillelse raade? —
 Nej, Jule-Sneen er Menneskets Ven,
 Den gemmer hans dybeste Gaade.